

Proa

ANTONI VIVES
Passió, mort i resurrecció
de Manel Garcia

ANTONI VIVES

PASSIÓ, MORT I RESURRECCIÓ
DE MANEL GARCIA

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: octubre del 2016

© Antoni Vives, 2016

Disseny de la coberta: © Planeta Art & Disseny
Fotografia de la coberta: © Jill Battaglia / Trevillion Images

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-631-2
Dipòsit Legal: B-17.457-2016
Composició: Àtona-Víctor Igual, SL
Impressió: Egedsa

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

I

Quan en Manel va posar la mà al pom de la porta del bar, va saber que s'equivocava. Obrir aquella porta significava tornar a baixar pel pendent del dolor. No hi podia fer res, però. L'impuls era massa fort. El desig d'estar amb la Doris, d'afalagar-la fins a arrencar-li un somriure o un petó, s'imposava una altra vegada a tots els pensaments racionals previs, a tots els exercicis d'autoconvenciment a què s'havia sotmès per jurar-se per enèsima vegada que no s'hi veuria mai més. Però era divendres a la tarda i era a la porta del bar Reus, de Reus, en un carrer que per ell no tenia nom, en una ciutat que no li feia ni fred ni calor, perquè Reus, per en Manel, era tan sols una altra botiga, un altre punt en què repassar com anaven les vendes, on col·locar els estocs, on negociar els ràpels i gestionar els clients.

En Manel va obrir la porta del bar amb el neguit d'ensopegar amb la mirada de la Doris. Hauria volgut que la porta no hagués fet cap soroll, però els amos xinesos del bar hi havien instal·lat un timbre avisador que sonava reproduint les campanades del Big Ben. En entrar al bar, va ser rebut pel somriure de la mestressa, que des de darrere de la barra el va acollir eixugant un got, ensenyant les dents, i amb un «holaaaa» que clavà a en Manel a mitges campanades, just quan ell s'aferrava al

pom i escodrinjava el local per veure si la Doris ja hi havia arribat. No hi era. De fet, el bar era buit. En Manel hi va entrar i es va asseure en un tamboret a la barra. Mirà l'hora: eren dos quarts de quatre.

–Qué vas tomar?

–Posa'm un cafè.

–Cómo quieles?

–Un cafè, coi, un cafè.

–Solo?

–No, acompañado, no et fot? Posa'm un ca-fè. Un ca-fè.

–Pelo solo?

–Sí, dona, sí. Solo... solo com jo...

La mestressa va assentir sense deixar de somriure. Va deixar el got i el drap damunt de la pica, es va tombar i va començar a manipular la cafetera. En Manel va aixecar el cap i va observar el bar. Els xinesos no havien tocat pràcticament res del bar que els havien traspasat: els pòsters de cafè Soley de feia anys, un rellotge de Coca-Cola, un quadre amb l'equip del Barça de la lliga d'en Venables, un escut del Reus Deportiu... Només s'hi endevinava el desembarcament oriental en la presència de tres versions de l'ós panda de la sort saludant amb el braç dret aixecat, pendulant, en una mena de banderó que havien penjat al llindar de la porta de la rebotiga amb inscripcions en mandarí, i en unes garlandes que havien servit per festejar l'arribada de l'any nou xinès. La resta era el bar Reus de sempre: llardós, minúscul, amb les parets encastades dels regalims del greix dels fogons, barrejat amb el fum humit del tabac dels clients.

La xinesa li va servir el cafè i es va quedar palplantada, com si esperés alguna cosa.

–I ara què vols?

–Nada –va respondre sense perdre el somriure.

–Què et dec?

–Ya pagalás –va dir, sense esborrar el somriure de la boca, barrinant-lo obliquament amb els ulls.

En Manel va arronsar les espatlles i s'acostà la tassa als llavis. I, just en aquell moment, va sentir que vibrava el telèfon que duia a la butxaca dels pantalons. Aleshores, com impulsat per un ressort, va deixar la tassa a la barra, baixà del tamboret i furgà a la butxaca per agafar-lo, un Samsung que tenia tres anys, la carcassa ratllada, el vidre esquerdat, però que encara no havia dit prou. Les coses no estaven per anar canviant de telèfon cada any. Com que el vidre trencat no deixava veure bé de qui era la trucada, va trigar un moment a adonar-se que no era la Doris qui el buscava.

–Digues, què vols? [...] No, avui no seré a casa fins tard, fins molt tard. No m'esperis. [...] En Romagosa, sí. I també els de Valls. Em volen veure. [...] Apa, sí, sí. Adéu, adéu.

–Mujel?

–Què dius?

–Teléfono. Mujel?

–Sí... Escolta! Però tu què coi n'has de fer? Mujel no. Helmana, no et fot?

La xinesa no va deixar de somriure, però va canviar de cara. A en Manel li va semblar que el somriure amable de feia uns instants s'havia transformat en un som-

riure sorneguer, acusatori, un somriure canalla i oriental impossible de suportar. Va tancar els ulls i es va concentrar en l'aroma del cafè. Només en va notar l'agror. No va poder evitar sentir compassió d'ell mateix. No una compassió depressiva, dura, sinó més aviat misericordiosa, indulgent, en la línia orientalitzant de la seva *partenaire* de barra. El bar Reus de Reus esdevenia de sobte el divan psicoanalític d'estar per casa que necessitava per copsar la magnitud de l'error en què tornava a caure. Com es podia deixar endur pel desig de la Doris? Com podia relliscar tan avall, si era conscient que tots dos sabien que, darrere de cada paraula, darrere de cada frase, només hi havia desig de cos, i desig de diners? Però en Manel també *sabia* que, al cap de ben pocs minuts, totes aquelles reflexions desapareixerien, s'esfondrarien de cop i volta, perquè també feia temps que *sabia* que la vida es viu al moment o es perd.

Havia deixat el telèfon al damunt de la barra, al costat de la tassa de cafè. La xinesa encara eixugava minuciosament el got que tenia a les mans d'ençà que ell havia entrat al bar. Tots dos estaven absorts, amb els ulls clavats en l'aparell.

–Tu mujel no llama...

–I a tu què t'importa?

La xinesa va aixecar les espatlles, va deixar el got a la lleixa que tenia sobre la cafetera, i en va agafar un altre de la pica. A en Manel li va semblar que els gots feia estona que eren secs. Vés a saber quan els havia rentat, si és que mai havien passat per l'aigua i el sabó. Tot el bar

feia olor de cosa enclastada, la pudor del crostim pudent dels anys. Els regalims de greix dels contorns de les planxes i dels extractors feien joc amb les tires de paper adhesiu caça mosques que penjaven dels fluorescents. A en Manel li cridà l'atenció un cartell fet a mà en què es llegia «wifi gratis».

–Sí, tenemos wifi gratis –va dir la dona, amb aquell somriure etern, i sense deixar d'eixugar el got.

En Manel feia anys que treballava a la Nissan (s'ha de dir així, «la Nissan» quan es parla amb gent de fora. Quan es parla amb gent de la casa, no es parla de la marca, sinó de la fàbrica, de la comercial, d'enginyeria). Els potes negres com en Manel, oficial *xusquero* ascendit a responsable de districte comercial, dominen els codis i els fan servir per marcar distància amb els neòfits, els aprenents i els passavolants. La distància que només el llenguatge pot marcar. Quina professió que s'ho valgui no ho fa? Pensava que sabia el pa que es donava al món oriental. Si més no, pensava que en sabia més que els altres. Els seus caps eren tots espanyols, però de tant en tant havia d'atendre algun japonès que hi treia el nas per fer una formació, o per comprendre com era el mercat local. En deien els *xinorris*. Per molt ridículs que els semblessin, eren els amos de les seves vides. I encara gràcies! Perquè ell ja ho deia, i ho repetia a qui fes falta, també a la seva dona, a la Josefa. Però ella no els podia veure per allò del *peligro amarillo* de quan eren joves, i ara, fixa't tu, treballant per ells, col·laborant amb ells com si res, com si aquesta gent no vingués a Espanya a xuclar-nos la sang, que no són de fiar, que una vegada

ho vaig veure en una entrevista a la Mary Santpere, te'n recordes de la Mary Santpere, Manel? Doncs vaig veure que deia que el seu pare, que era un actor molt viatjat, o no era actor?, doncs vaig sentir que deia que el perill més gran per a Espanya era el *peligro amarillo*, que no hi ha dret el monument que li van fer a la Rambla, a la pobra, com un urinari per a masoquistes, una mena de burla a una actriu que ens havia fet passar tan bones estones. Ah, a tu no t'agradava la Mary Santpere? A tu no t'agrada res del que a mi m'agrada, això és el que passa, Manel. Si ara t'hagués dit que la Paquita Rico em semblava un lloro, que no és el cas, perquè jo sé valorar quan hi ha *duende* darrere d'uns ulls, i diguin el que diguin ella en tenia, tu m'hauries dit que la Paquita Rico feia ombra a la Marilyn, que et conec com si fos la teva mare i no la teva dona.

El mòbil va tornar a sonar i a vibrar, saltironejant damunt del taulell.

–Teléfono! –va exclamar la xinesa–. Helmana?

–Què coi...? Digui! Ah, ets tu un altre cop... [...] No, no he mirat qui trucava, ves. Qui vols que em truqui? [...] En un bar, fent temps, parlant amb una xinesa molt amable que m'ha servit el millor cafè que he pres en molt de temps. [...] Deixa estar el puto *peligro amarillo*, Pepa! És que al final el meu pare tindrà raó: n'hi ha més a fora que a dins.

El Big Ben del bar Reus va sonar amb força. La porta es va obrir mentre en Manel parlava amb la Pepa. Es va tombar i va veure la cara bruna, envernissada i rodona de la Doris.

–Pepa! T’he de deixar, d’acord? [...] Que no puc!
Més tard, sí...

–Helmana nelviosa, eh?

En Manel va dubtar si engegava a la merda la xinesa.

–Doris! Si que has trigat... –va dir, mentre s’afanyava a aixecar-se del tamboret i es vinclava en direcció a la porta.

–Però si he vingut corrents, cariño! Si lo sé no ven-go, mi amol.

El cos compacte de la Doris, comprimit i embotit en un vestit blanc cenyit, en forma de tub, penetrà al bar amb l’agilitat d’una gimnasta. La xinesa seguia eixugant el got. En Manel es trobà amb la mà al pom de la porta, una mica babau.

–Qué hasses? No véns a donar-me un petó? –va dir ella, i va ajuntar els llavis molsuts, carnosos, va tancar els ulls i es va tirar enrere la cabellera perquè en Manel la besés.

–Fer-me, Doris, fer-me un petó... I tant.

–Si tienes que andar dándome el coñasso con el catalán, t’engego a la merrrrrda ara mateix i me’n torno al bar, que tenim molta feina. Por cert, hay que veure en quina merda de bar m’has citat! –va dir ella separant-se’n.

La xinesa deixà d’eixugar el got en sec, amagà el somriure i fità en Manel.

–És que m’ha semblat un lloc..., ja ho saps, no m’agrada que ens vegin, que comentin...

La xinesa va aixecar les celles, va deixar el got a la lleixa i n’agafà un altre mentre recuperava el somriure.

En Manel havia conegut la Doris feia un any al bar Elvis que hi ha a la carretera de Montblanc. S'hi havia arribat amb el gerent de la concessió de Reus per fer el primer whisky de la tarda. Les whiskeries són un bon lloc per acabar de tancar els paquets de vendes del mes. L'Elvis era un lloc segur: bona música, White Label a dojo i sobretot dones noves força sovint. A en Manel no hi havia res que el neguitegés tant com enfrontar-se als enamoraments passatgers. Li havia passat a la Corunya amb l'Úrsula, una cambrera uruguaiana amb qui havia coincidit unes quantes vegades al bar O Toixo de la platja de Riazor, amb qui havia intimat tant que la noia li trucava a deshores. Li demanava consell sobre això o allò altre, li deia que el trobava a faltar. Al començament, li havia fet gràcia, perquè la uruguaiana era jove i bonica. No com les putes a què estava acostumat, totes fetes dels ingredients dels tòpics, perquè en Manel creia en els tòpics, que és el que et passa després de tants anys de tractar amb venedors i clients, que quan els veus a tocar del cotxe o de la furgoneta, quan els veus moure's al voltant de la carrosseria passant la mà amb suavitat per damunt del capó com mai no ho han fet amb les seves dones, quan els veus llegir el fullet amb la fruïció que un estudiant repassaria els apunts abans d'entrar a l'examen, aleshores saps que el client deixa de ser-ho i es converteix en una presa. Els tòpics ajuden a destriar el gra de la palla sense perdre el temps, pensava en Manel, i el fet que l'Úrsula se n'escapés el destarotava. Es va espantar i va deixar d'anar a O Toixo. A Tordesillas, en canvi, havia optat per repetir sovint. *La ruta del sexo* de

Tordesillas era màgica: vint quilòmetres de puticlubs, l'un al costat de l'altre, entre Valladolid i Tordesillas per triar i remenar. Si la reina Isabel la Catòlica aixequés el cap! Encara que, de fet, ja l'aixecava cada dia al costat del marit putero que dormia al mateix coixí que ella, i que n'escapava per salvar la vida en un coixí aliè perfumat amb una fragància barata. En Manel pensava que, a Valladolid, la Catòlica ho era perquè no tenia cap altre remei. Ell, a Tordesillas, coneixia bé el terreny perquè el comptable de la concessió de Valladolid també era el comptable de la major part d'aquells clubs. Era fàcil estar al dia, per tant. Les putes castellanques velles són simpàtiques, obertes. A en Manel li agradaven més que les andaluses, massa mel·líflues i *sandungueres*, dotades d'un fals sentit de l'humor que al final sempre et retornava en forma d'agror a la boca. Les castellanques et foten la mà al paquet, et sospesen i et demanen si vas tan fort de cartera com de bosses. La relació és franca i mai no hi ha confusió possible. Més endavant, la cosa es va complicar amb l'arribada de les russes, que van omplir la carretera de Tordesillas de mirades de tigressa, i que van fer més mal que bé a una colla de caps de districte comercial, entre ells aquell tal Víctor Islero, que va perdre el cap per una ucraïnesa a qui diu que va seguir fins a Sebastopol per descobrir que estava casada amb un caporal de l'exèrcit rus. «Víctor, que tens cognom de torero! Vés amb compte!», li deia en Manel. En Víctor replicava movent el bigotet fi damunt del llavi i el masclet de la barbata, i li deia que «el apellido es de toro, imbécil, y de toro bravo, de esos que no hay torero ni plaza que se

les resistan». La mateixa ucraïnesa ja l'havia advertit que el que trobaria a Sebastopol no li agradaria, però en Víctor, un *caballero* espanyol de dalt a baix, li repetia una vegada i una altra que «si la División Azul casi conquistó Rusia, a mi no se me resiste Sebastopol». En Víctor va tornar a casa al cap d'un estiu amb la cua entre cames, i ara només freqüenta locals farcits de sud-americanes i d'africanes, que no li provoquen ni una quarta part de l'excitació i el misteri que les russes li feien sentir, però que segur que no vénen amb l'Exèrcit Roig al darrere. «No te puedes imaginar lo que vi, Manel!», li deia sovint, aferrat a un White Label. «Però si només hi vas ser un mes, i gairebé et costa el matrimoni, capullo». «¿Un mes? Una vida...». «El que et passa és que et fas gran, Víctor», li deia en Manel, quan coincidien a les convencions de venedors.

–No saps la feinada que tenim al bar, Manolo –va dir la Doris mirant el rellotge Bulgari que en Manel li havia regalat per Nadal–. No podem estar junts gaire estona...

–Sempre amb pressa, Doris, sempre amb pressa... El que passa és que avui et volia veure per dir-te que ja n'hi ha prou, no et sembla? Que potser aquesta vida que portes...

–Quina vida? Què vols dir? Escolta tu, xineta, què et passa? Què mires? Posa'm un tallat i deixa de mirar-me, d'acord?

La xinesa havia deixat de somriure just en el moment que la Doris havia obert la boca. Va girar-se per deixar el got a la lleixa, es penjà el drap al muscle, i agafà

el mànec de la cafetera. Si en Manel l'hagués pogut veure, s'hauria adonat com aixecava les celles.

–Doris, carinyo, vull dir que tu i jo, que som feliços quan estem junts i...

–Feliços sí, però la felicitat val diners, que ja sé per on vas i no sé si t'adones que tot són gestos: que si això, que si allò... I tu m'ajudes molt, això és veritat, però l'Ander també m'ajuda...

–L'Ander és un xulo, un fill de...

–Dilo, dilo! Un fill de puta, oi? Bueno, és que aquí les coses van d'això, saps? Aquí i a Guayaquil.

–Doris, maca...

–Em gastaràs el nom, Manolo. Què vols? Per què m'has fet venir? Què passa amb l'abric de pell que m'havies promès, eh? Això és important per mi, saps? Vindran la meva mare i la meva germana i voldran saber com em va, et voldran conèixer, perquè jo els he parlat de la meva rateta –li va dir, acaronent-lo–, però és clar, si em veuen com ara, ja m'explicaràs. I no voldràs que els presenti l'Ander, perquè aleshores sospitaran, que l'Ander es veu d'una hora lluny a què es dedica, mentre que tu, xuixet meu, tu ets tan adorable... Què passa amb l'abric? I tu què mires, xineta? Però de què vas? Posa'm el tallat!

–L'abric, anant com anem de cara a la primavera...

–Sóc tropical, nen, i aquí hi fa fred.

–Home, fred, fred, al mes d'abril...

–Manolo!

–D'acord, Doris, d'acord. Tindràs l'abric. Escolta...

La Doris va baixar del tamboret somrient, va agafar la cara d'en Manel amb les dues mans i li va clavar un

petó xuclat que va fer que la cambrera deixés de fregar el got durant uns instants. Quan les boques es van separar, en Manel va agafar aire, amb els ulls tancats. Mentrestant, la Doris va obrir la bosseta que duia penjada en bandolera, en va treure un mirallet i el pintallavis i es va repassar els llavis.

–He estat pensant, Doris –va dir en Manel mentre ella seguia maniobrant amb el pintallavis.

–Pensar cansa!

–He estat pensant que aquest mes d’agost ens podríem escapar quinze dies.

–Escapar? Tu i jo? On?

–Al nord... Em ve de gust dur-te al nord, al País Basc, a Santander... S’hi menja bé, saps? Els hotelets són bonics. En conec uns quants que queden lluny de la carretera... A Durango, per exemple, n’hi ha un que es diu Mendigoikoa. Sempre hi somio, Doris: «Mendigoikoa, donde el silencio se oye». S’hi pot sentir el silenci... Allà tots dos arraulidets, t’imagines?

La Doris l’observava seriosa un altre cop.

–I què en farem, de la meva mare i de la meva germana?

–Dona... El mes d’agost, ara som a l’abril...

–Sí, sí, el mes d’agost. A més, al nord hi fa fred, Manolo, molt de fred, i a mi m’agrada la calor.

–Doris, jo, ja ho saps, havia pensat...

–Manolo, Manolo... A mi porta’m a Castelldefels, o a Sitges, que hi hagi ambient, on et pugui fer un bon meneadito, eh cariño? –li va dir amb un somriure professional–. Una d’aquelles barreges que et tornen boig...

El mòbil d'en Manel va tornar a vibrar damunt del taulell.

–Helmana! –va exclamar la xinesa.

–Què diu, ara, aquesta? –va preguntar la Doris.

En Manel va mirar la pantalla i hi va llegir el nom de la Pepa.

–És la Pepa...

–Agafa'l, va, que jo me'n vaig al lavabo.

En Manel, d'esma, va fer córrer el dit per damunt de la pantalla. Tenia, però, la mirada clavada en la Doris, en els ulls foscos de la Doris, en les galtes tropicalment sensuals de la Doris, en la barbata vellutada que tantes vegades li havia besat. En Manel seguia la Doris amb alguna cosa més que amb els ulls, mentre ella se n'anava cap a la porta dels serveis, i remenava el cos, arrodonit i compacte, entubat dins del vestit blanc que amb prou feines li arribava a un quart de cuixa, a comptar des de la cintura.

–Què? Que tens accions de la Telefónica o què? –va dir en Manel en despenjar el telèfon.

La xinesa va veure com la cara d'en Manel passava de la foscor a una mena de verdor pantanosa. La persona amb qui parlava no el deixava intervenir.

–Pepa, no [...]. Però per què? [...] Li hauries hagut de dir que [...] I jo també n'estic fart! [...] Però no amb ells!

La xinesa li va acostar un got d'aigua, que en Manel es va beure d'un glop sense fer ni un sol gest de compllicitat. La Pepa seguia parlant i ell es va tombar per veure si la Doris sortia del lavabo.

–Pepa, mira...

La Doris va sortir del lavabo, i en veure que en Manel seguia enganxat al telèfon va fer un gest de desaprovació.

–Me'n vaig a fumar a fora.

–No, que ja acabo! Què? No, Pepa, no és a tu, és a... en Fernando [...] Sí, en Fernando és aquí [...] Sí, sí, a Reus [...] Ha vingut a donar-me un cop de mà, collons!

La xinesa va deixar de fregar el got i va clavar els ulls en els d'en Manel, molt seriosa.

–Esto es lío –va dir molt seriosa encongint les espatlles.

–Tu calla, m'has entès? –va xiuxiuejar en Manel–. No! No t'ho deia a tu, Pepa! [...] D'acord [...] Sí, ho he entès, a Gelida, a casa del meu pare [...] T'ho prometo, hi anirem, t'ho prometo [...] Adéu, Pepa, sí [...] Adéu...

En Manel va penjar el telèfon, se'l guardà a la butxaca i va amagar la cara entre les mans, amb els colzes recolzats a la barra. De sobte, es recordà de la Doris, que era a fora, a la porta del bar, parlant pel mòbil. En Manel va saltar del tamboret, va obrir la porta fent sonar el Big Ben, i va fer un senyal a la Doris, que parlava amb algú que la feia riure sense parar. La Doris se'l va treure de sobre indicant-li que tornés a dins i que tanqués la porta. En Manel la va obeir a l'instant.

–Quieles cafè?

En Manel va assentir, sense convicció. La xinesa es va tombar i va manipular amb gràcia la màquina del cafè. En Manel la va repassar de dalt a baix, tranquil·lament. La xinesa estava ben feta. Passava de sobres del

metre seixanta, les anques se li marcaven amb força al cul, rodó i menut, fort. Tenia l'esquena recta, i de la cintura, estreta, en queia el llaç del davantal. Quan la dona es va girar amb el cafè a la mà, en Manel no va poder dissimular que l'escrutava, i va somriure.

–Ah! Sabes sonleil...

La Doris va entrar al bar amb el telèfon penjat a l'orella. S'acomiadava.

–Un beso a ti, mi amor [...] I tant, i tant, jo també [...] Nos veremos en el Elvis.

–Qui era que et feia riure tant?

–En Pere, un client.

–De què rèieu?

–I a tu què t'importa?

–Doris jo...

–Doris, tu, què? Va, carinyet meu, no et posis gelós. Un client és un client, d'acord? Ell ve de lluny, i vol veure la seva Doris...

–Jo també vinc de lluny, no et fot? Vinc de lluny i...

–Però ell paga!

–Ah, i jo no pago? –va dir en Manel agafant-li el canell en què duia el rellotge Bulgari.

La Doris es va mirar a la xinesa, que s'havia retirat a la planxa.

–Deixa'm anar, Manel. Vam fer un pacte, recordes?

–Em sap greu, Doris...

–Vam fer un pacte. No hi ha preguntes, i si n'hi ha, aquí tens el rellotge, i l'abric, i el mòbil i tot plegat, m'has entès?

No era la primera vegada que discutien empantane-

gats al mar de la gelosia. En el fons, en Manel sabia perfectament que darrere de «l'aquí tens això i allò altre» no hi havia res de res, perquè ni ella tenia cap intenció de tornar-li cap dels regals, ni ell, de tot el que li havia comprat, en podia fer res.

–Doris, no és això...

–Ah no? Doncs què és, eh? No deu ser que trobes a faltar la teva Pepa? Què et dóna ella que jo no et doni, eh? No serà que no vols conèixer la meva mare i la meva germana? Per què no em vols portar a la platja? Només penses en tu i en aquell lloc de no sé on! Jo no vull passar fred. Tu vols fer que aquest cos meu passi fred? Vamos hombre! Saps què et dic, Manel? Que ja em trucaràs, o si et quedes a dormir a Reus, ja ens trobarem al pis.

–A quina hora plegues, avui?

La Doris no l'escoltava. Regirava la seva bossa. En va treure un pintallavis i un mirallet.

–A quina hora plegues, Doris?

–Tard.

–Quina hora és tard?

–No ho sé, amor meu. Tard és tard. Hi ha molt moviment per aquí.

En Manel s'hi va acostar. La verdor de la cara havia anat girant cap a un pàl·lid rosat. La Doris s'arreglava el serrell, amb el mirall a tocar del nas. En Manel li va apartar el mirall de la cara, amb molta tendresa.

–Doris...

–Què vols?

–Saps que ets l'única dona...

–Sí, i què més!

En Manel li va fer un petó al coll, del qual es despre-
nia una sentor vellutada, barreja de maquillatge i de per-
fum. A ell li agradava aquella olor profunda, de dona. La
va tornar a besar i va sentir-la riure fluixet.

–Tonto, va... Deixa'm, que tinc pressa...

–Em deixes per aquest tal Pere?

La Doris va fer com si no el sentís.

–Per què no et quedes a Reus, eh? Miraré de plegar
aviat, va, i a casa farem un estofadet per sopar, ja m'en-
tens...

La Doris i en Manel es van acomiadar amb un petó
als llavis. Ella el va acaronar i li va xiuxiuejar unes parau-
les a l'orella. Ell va somriure.

–Hi pensaré, sí... Tot i que el mar no és el meu fort,
ja ho saps.

La Doris li va posar el dit índex a la boca.

–Xxxt. Pensa-hi. Mira de fer contenta la teva Doris,
i la teva Doris et farà content a tu.

Mentre l'hi deia, va baixar la mà fins al paquet d'en
Manel i l'hi va passar molt suaument. Però la va treure
de seguida i va agafar el pom de la porta. El Big Ben va
tornar a sonar. La Doris va desaparèixer carrer avall. En
Manel va tancar els ulls i es va tornar a recolzar a la bar-
ra. Quan els va obrir, tenia una copa de conyac al da-
vant, i la xinesa, allà plantada, que l'escrutava descara-
dament, però amb tendresa.

–Bebe coñac. Paga la casa.